

Jane Costello

TUURRRRIJK!

the house of books

Oorspronkelijke titel

The Nearly-Weds

Uitgave

Simon & Schuster Inc.

Copyright © 2009 by Jane Costello

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Catherine Smit

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2822 6

D/2011/8899/49

NUR 302

Voor Lucas, met veel liefs

DANKBETUIGING

Ik wil graag al diegenen bedanken die achter de schermen zo'n belangrijke rol hebben gespeeld bij de totstandkoming van dit boek.

Mijn agent Darley Anderson (ik vind nog steeds dat ik enorm bof dat hij mij vertegenwoordigt) en het ongelooflijk getalenteerde team van Simon en Schuster UK, onder wie Suzanne Baboneau, Julie Wright en Libby Vernon.

Ook ben ik dank verschuldigd aan Doris Alexander en Sarah en Jack Shulman voor hun hulp met de amerikanismen.

Zoals altijd hebben mijn ouders, Jean en Phil Wolstenholme, me weer liefdevol ondersteund, en ik ben ze daarvoor heel dankbaar.

Tot slot wil ik Jon bedanken voor zijn waardevolle aanwijzingen, terwijl hij zich stiekem eigenlijk liever op een lijvige historische roman had willen storten.

1

IK DOE ERG MIJN BEST OM OVER TE KOMEN als een vrouw van de wereld, maar of het werkt...

Achteraf gezien had ik er goed aan gedaan me in de taxfreeshop iets minder enthousiast te besprekelen met luchtjes, want ik verspreid een aroma waarmee je met gemak iemand uit een coma kunt wekken.

Verder ben ik erg teleurgesteld in mijn katoenen topje met etnische print, dat de indruk moest wekken dat ik het had gekocht in een of ander heerlijk exotisch oord in Zuidoost-Azië. Tot ik erachter kwam dat het prijskaartje er nog aan zat. Nu heeft iedereen gezien dat ik het voor 45 pond bij Monsoon heb gekocht.

Het was ook niet zo slim om me als allereerste te melden bij Gate 65, ruim een halfuur vóór die groep bejaarden kwam aanschuifelen.

Zelfs tijdens de vlucht slaag ik er niet in me voor te doen als ervaren luchtreiziger. Uit alles wat ik doe blijkt dat ik een groentje ben – hopeloos gewoon.

Momenteel ben ik druk bezig om alle lege verpakkingen van de maaltijd en een kop ondrinkbare koffie op een belachelijk klein dienblaadje te proppen zonder dat alles bij mijn buurman in zijn kruis belandt en derdegraadsverbrandingen veroorzaakt aan zijn edele delen.

Bij het minste of geringste zuchtje turbulentie stort mijn toren in, dat is een ding dat zeker is.

De Amerikaan in de stoel naast me heeft, heel handig, het naar citroen geurende opfrisdoekje in zijn lege theekop gepropt en de peper- en zoutzakjes met het lege boterkuipje in het bakje gedaan

waarin zijn overheerlijke stoofschotel met rundvlees werd geserveerd – maar ik worstel met een onhandelbare berg plastic en ander verpakkingsmateriaal.

‘Zal ik dat even van u aannemen, mevrouw?’ vraagt een stewardess, die het dienblaadje al heeft weggepakt voordat ik kan verhinderen dat mijn mes op het tafeltje klettert.

‘Oepsie!’ roep ik uit, waarmee nogmaals bewezen is dat ik geen kosmopolitische jetsetter ben. Ik raap het mes op en wil het aan de stewardess geven, maar zij heeft zich met haar karretje al weer een eind door het gangpad gewurmd en daarbij de knokkels van verschillende passagiers ontveld.

Ik kijk even opzij en zie dat mijn buurman een bedenkelijke blik werpt op het mes.

‘Ach ja,’ zeg ik en ik haal mijn schouders op. ‘Je weet maar nooit hoe een mes met een ruime portie boter eraan nog eens van pas kan komen.’

Hij glimlacht.

Het is geen begripvol lachje en er zit geen spoortje vriendelijkheid in. Het is eerder een lachje dat medelijden uitdrukt met dat arme schepsel naast hem, dat eruitziet als iemand die een dagje van de psychiatrische afdeling af mocht.

Ik leun achterover en neurie in gedachten het liedje dat ik als kind vaak op de radio hoorde terwijl mijn moeder het avondeten stond te cremeren: ‘I’m leaving on a jet plane... la la la... la la la la la la...’

Ach, laat ook maar; de woorden schieten me vast nog wel eens te binnen. En trouwens, het gaat om de emotie die ze willen overbrengen. Het liedje gaat, denk ik, over opnieuw beginnen.

En laat dat nu precies zijn waar ik mee bezig ben.

Het is misschien inmiddels wel duidelijk dat ik op weg ben naar de andere kant van de Atlantische Oceaan, en dat ik geen bijzonder ervaren wereldreiziger ben. Met een goedkope vlucht naar Barcelona om met vriendinnen een weekendje te gaan stappen? Ja. Twee weken naar Turkije met een vriendje? Draai ik mijn hand niet voor om. En een week met de meiden in Zuid-Frankrijk? Kom maar op.

Maar een dikke vijfduizend kilometer naar de overkant van de Atlantische Oceaan? *En misschien wel voorgoed?*

Nee.

Maar ja, daar zit ik dan toch. Ik ben al halverwege. Ik wou dat ik dit soort dingen gewoon kón.

2

MIJN BESTE VRIENDINNETJE OP DE LAGERE school heette Elizabeth. Ze was van oorsprong Jamaicaanse, maar verder zo Liverpools als maar kan – ze had zo’n vet accent dat je er je auto mee in de was kon zetten.

Als meisje van tien wist Elizabeth al precies wat ze wilde: ze zou de hele wereld gaan verkennen. Ze wilde bergen beklimmen, door regenwouden trekken en zoveel mogelijk mensen ontmoeten. Vorig jaar hoorde ik dat ze na haar studie in Oxford een wereldreis van twee jaar heeft gemaakt en nu een baan heeft bij het Rode Kruis.

Ik vertel dit hier allemaal omdat het geval-Elizabeth iets duidelijk maakt: als er een schaal bestond die aangaf hoe avontuurlijk het leven van een persoon was tussen zijn twintigste en dertigste jaar, dan stond dat van Elizabeth aan het ene uiteinde van de lijn en het mijne aan het andere.

De afgelopen zeven jaar, tot afgelopen vrijdag om precies te zijn, heb ik gewerkt in een kinderdagverblijf in Woolton, een buitenwijk van Liverpool die zichzelf behoorlijk chic vindt. Maar wacht, ik doe mezelf tekort: toen ik mijn baan opzegde was ik opgeklommen tot waarnemend manager (de jongste medewerkster ooit in die functie, zo vertelt mijn moeder iedereen in de eerste tweeëndertig seconden van een gesprek).

Dit wapenfeit is niet zozeer het gevolg van grenzeloze ambitie van mijn kant, als wel van het feit dat ik van mijn werk houd. Ik lééfde voor mijn werk. Een hele opluchting, want ik begon aan mijn carrière in de kinderopvang nadat ik al na één jaar de brui gegeven had aan mijn rechtenstudie (dit vertelt mijn moeder aan iedereen in de twééde tweeëndertig seconden van het gesprek).

Vanaf kinderdagverblijf Bumblebees is het precies zes minuten lopen naar mijn ouderlijk huis en tweeëntwintig minuten met de auto naar het ziekenhuis waarin ik geboren ben. Bovendien ligt het zo dicht bij mijn oude lagere school dat je als je op de zolder op je tenen ging staan de graffiti kon lezen die verwijzen naar een mogelijke zoenpartij tussen mij en Christopher Timms. (Dit was overigens zeer onwaarschijnlijk. Als 17-jarige was Christopher Timms zo bedreven in het aansteken van zijn eigen scheten dat hij eigenlijk nergens meer heen kon zonder brandblusser.)

Dat ik er op de een of andere manier in geslaagd ben om tot mijn achtentwintigste min of meer onder een steen te blijven zitten heeft, ik weet het, iets tragisch, maar hier kan ik tegen inbrengen dat ik een vrij goed excuus had. Nee, twee zelfs: ik had een baan waar ik heel blij mee was en een man uit duizenden.

Waarom zou een mens daar niet aan vasthouden?

In een zoveelste zinloze poging een comfortabele houding te vinden ga ik een beetje verzitten. Volgens de Europese regelgeving zou je in zo'n kleine ruimte zelfs geen kippen mogen vervoeren, laat staan mensen. Ik geef het op. Ik heb al een dikke twee uur geen gevoel meer in mijn billen en daar zal voorlopig geen verandering in komen.

Om de tijd – al is het maar heel even – te verdrijven pak ik mijn rugzakje en neem mijn spiegelkje eruit. Oei, dat ziet er niet best uit.

Ik kan moeilijk beweren dat mijn schoonheid onder normale omstandigheden de contracten van Eva Longoria bij L'Oréal in gevaar zou kunnen brengen, maar tot voor kort was ik altijd redelijk tevreden over mijn uiterlijk. Ik heb de elegante bouw van mijn vaders familie, de mooie benen van mijn moeders kant en ik heb me er zelfs – na heel wat jaren tobben – mee verzoend dat een plat buikje met wasbord in geen van beide families blijkt voor te komen.

Op het moment zijn het opvallendste onderdeel van mijn verschijning niet de donkere ogen of de volle lippen waar ik vroeger altijd complimentjes over kreeg, maar mijn huid – die zo bleek is dat het lijkt of ik nog afgebakken moet worden. Een paar weken geleden heb ik me in zo'n cabine een bruin kleurtje laten opspuiten om te zien of een 'natuurlijke gouden gloed' me goed stond. Jammer genoeg kwam ik met knaloranje knieën en ellebogen naar buiten.

Het meisje dat me geholpen heeft had de hele middag lijm zitten snuiven, dat kan haast niet anders.

En alsof het allemaal nog niet erg genoeg is, ben ik in nog geen maand tijd van een onbezorgd maatje 38 – dat ik altijd voor lief heb genomen en waar ik zelfs minstens twee keer per dag mijn beklag over deed – naar iets veel groters gegaan door (tot nu toe) precies achtenhalve kilo aan te komen.

Ja, je leest het goed, achtenhalve kilo. Misschien heb je altijd gedacht dat het fysiek onmogelijk was om in zo'n korte tijd zoveel aan te komen, nou, dat dacht ik dus ook. Maar het kan – en het is mij gelukt. Maar echt verbazingwekkend is het niet: de afgelopen maanden heb ik heel wat keren troost gezocht in de ijskast.

Wat was er dan toch met haar aan de hand, denk je vast.

Tja, wat zou dat nou geweest kunnen zijn? Een man. Natuurlijk. Mijn man. Nou ja, voorhéén mijn man dan.

Jason Redmond (succesvol accountant, held aan de pooltafel, geliefd bij vrienden en ouders, o ja, en mijn Grote Liefde) en ik zijn uit elkaar.

En daar is niets meer aan te doen, ook al is mijn kussen iedere avond nat van de tranen, ook al luister ik urenlang naar treurige ballads op mijn iPod, ook al laat ik me avond aan avond door goedbedoelende vriendinnen op sleeptouw nemen naar karaokebars, waar ik zo overtuigend mogelijk 'I Will Survive' ga staan baken. (Ik had liever iets gezongen in de trant van 'Ik ben een hoopje ellende totdat hij me weer belt', maar ja, je moet toch wat.)

Met een klap sluit ik het spiegeltje en gooi het in mijn rugzak.

'Hebt u een I-94W-formulier nodig, mevrouw?' vraagt de stewardess ter hoogte van mijn schouder.

'Eh, ja geef maar,' antwoord ik en ik neem het formulier achteloos van haar aan, alsof ik er ieder weekend (als ik naar Buenos Aires ga voor een potje polo) eentje invul.

Als ze is doorgelopen werp ik er een blik op en vraag me af of ik er iets mee moet doen.

'Heb je een Brits paspoort?' vraagt mijn Amerikaanse buurman, het U-vormige kussentje herschikkend dat ik de afgelopen zes uur ook dolgraag in mijn nek had willen hebben.

‘Eh... ja,’ antwoord ik, ietwat achterdochtig.

‘Als je voor vakantie naar de States gaat, moet je het invullen.’ Hij glimlacht.

‘O, uhm... ja dat weet ik,’ lieg ik. ‘Maar ik ga eigenlijk geen vakantie houden daar...’

‘Ga je emigreren dan?’

‘Ik heb een werkvisum voor een jaar,’ leg ik uit, terwijl ik het formulier in het vakje op de rugleuning van de stoel voor mij probeer te proppen, bij het beboterde mes en twee plastic bekertjes met restjes Diet Pepsi. ‘Dus ik blijf minimaal twaalf maanden. Nou ja, als ik in de tussentijd het land niet word uitgegooid, natuurlijk!’

En weer lacht mijn buurman, maar ditmaal kijkt hij zelfs niet medelijdend. Het is zo’n lachje dat je de man met de schoenbom zou toewerpen om je paniek te maskeren terwijl je intussen koortsachtig rondspeurt naar de dichtstbijzijnde nooduitgang.

‘Dames en heren, hier uw gezagvoerder,’ klinkt een geruststellend geaffecteerde stem via de krakerige intercom. ‘Over enkele ogenblikken zetten we de daling in richting vliegveld JFK...’

Ik ga rechtop in mijn stoel zitten en zucht eens diep.

Op naar mijn nieuwe leven.